

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תיק 1153967/14

בבית הדין הרבני האזורי באר שבע

לפני כבוד הדיינים:

הרב אהרן דרשביץ – אב"ד, הרב עובדיה חפץ יעקב, הרב אברהם צבי גאופטמן

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד שרה זינו אמוראי)

נגד

הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד יצחק קארו)

הנדון: דחיית תביעת כתובה של אשה שתבעה גירושין ולכאורה הגירושין יצאו ממנה

פסק דין

בפנינו תביעת האשה לכתובה ותוספת כתובה בסך 520,000 ₪.

רקע עובדתי

הצדדים נישאו כדמו"י אור לח' סיון תשע"ז (1.6.2017),¹ וגרו בשכירות בדירה השייכת לאבי הבעל בבאר שבע.

לדברי הצדדים הכירו 3-4 שנים טרם נישואיהן. לדברי האשה, עברה שתי הפלות בתקופה זו. האחת על רקע רפואי, כאשר נתגלה מום חמור בלבה של האשה במהלך ההיריון. האשה עברה אחר כך ניתוח לב פתוח לתיקון המום ב-2016, ולדברי ב"כ האשה הומלץ לה לא להיכנס להריון שוב, אך הצדדים רצו להביא ילד לעולם. לדברי האשה הרקע להפלה השניה היה לדרישת הבעל. כבר בסוף שנת 2016 פתחה האשה תיק יישוב סכסוך בביהמ"ש, אשר נסגר בהעדר התייצבות הצדדים.

כאמור, הצדדים נישאו באמצע שנת 2017.

מספר חודשים לאחר הנישואין, הבעל עזב את הדירה. נחלקו הצדדים האם עזיבת הבעל היתה ביוזמתו או ביזמת האשה. לדברי האשה, גילתה שהיא בהריון זמן קצר לאחר עזיבתו.

ביום 12.12.2017, פתחה האשה תיק מזונות (אשה), כאשר היתה בשמירת הריון בסיכון. כבר באותו כתב תביעה טענה לבגידה של הבעל עם כמה נשים אחרות מיד לאחר עזיבתו. ציינה שבסוף החודש צריכה לפנות את הדירה שנמכרה, ושאינן לה לאן ללכת. למעשה עברה לבית הוריה בדימונה, ואח"כ שכרה שם דירה לעצמה.

הדיון הראשון התקיים ביום ט"ו בטבת תשע"ח (02.01.2018). יצוין שבשלב זה שני הצדדים עדיין לא היו מיוצגים. הבעל טען שביקש מהאשה לחזור, והביע מוכנות לכך, אך האשה סירבה בפנינו בכל תוקף, והאשימה את הבעל שנרשם לאתר היכרות והיה אלים. הבעל הכחיש את האלימות, וטען שהאשה רוצה להרוס לו את החיים.

¹ כך לפי הכתובה, ותביעת מזונות ראשונה של האשה. (בכתבי בי דין נמצאים גם תאריכים אחרים בטעות).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ביום 20.6.2018 פתחה האשה תיק יישוב סכסוך נוסף, וכשבוע וחצי לאחר מכן נולד הילד, ביום 30.6.2018.

ב-8/2018 הגישה האשה תביעת גירושין.

ב-10/2018 פתחה האשה תיק מזונות אשה נוסף.

ביום 24.6.2019 פתחה האשה תיקי חלוקת רכוש וכתובה, ובמקביל תיק לשלו"ב.

ב-11/2019 פתח הבעל תיק החזקת ילדים, בטענה שהאשה מונעת ממנו לראות את התינוק. נושא הסדרי השהות הפך ל"מלחמה" חריפה בין הצדדים, שנמשכת עד היום, אך נרגעה במקצת לאחרונה.

הצדדים התגרשו כדמו"י ביום ו' באייר תש"פ (30.04.2020), ונקבע בהחלטה מיום ט' באייר תש"פ (03.05.2020) שחלוקת רכוש וכתובה יידונו בהמשך.

לאחר טענות הדדיות מרובות ומספר דיונים בענין הסדרי השהות, התקיים דיון הוכחות בנושא חלוקת רכוש וכתובה ביום כ"ט בתשרי תשפ"ב (05.10.2021).

בענין הרכוש, סוכם באותו דיון, ונקבע בהחלטה מיום א' במרחשון תשפ"ב (07.10.2021), שככל שהאישה תמציא מסמכים תוך 14 יום המוכיחים על מיטלטלין שנקנו מיום הנישואין עד מועד פתיחת תיק הגירושין, היא תקבל מחצית מערכם הנוכחי של אותם המיטלטלין. התיק נסגר בהמשך בהעדר פנייה.

בענין הכתובה, ביה"ד שוחח עם ב"כ הצדדים במגמה להגיע להסכמה כוללת. בהחלטה הנ"ל, קבע ביה"ד שאם לא ישכילו להגיע להסכמות עליהם להגיש סיכומים. אכן, הצדדים לא הגיעו להסכמה, והוגשו סיכומים בנושא.

טענות הצדדים

טענות האשה

- האשה תבעה גירושין לאחר שהבעל נהג כלפיה באלימות שלווה ימים רצופים.
- הבעל הוא "רועה זונות", והיו התכתבויות בעלות אופי מיני מובהק עם מספר נשים, גם לפני פירוד הצדדים.
- הבעל נהג לצרוך סמים, אף שהתחייב לפני הנישואין להימנע מכך.
- האשה שומרת שבת וכשרות, אך הבעל, שהינו חילוני, כיבה את החשמל בשבת ובישל חזיר בסירים שהאשה הביאה מבית הוריה, בניגוד להסכמות מלפני הנישואין לכבד אותה בזה.
- הבעל לא שילם את דמי השכירות והוצאות המדור לאחר שעזב את הבית, ובכך גרם שיסלקו גם את האשה.
- בהודעת וואטסאפ הבעל הודה שנהג כלפי האשה שלא כראוי.
- הבעל הוא היוזם והגורם לכל הליך הגירושין.
- כאשר הבעל מעיק לאשה הוי כמוציאה לרצונו, אעפ"י שהאשה פתחה את תיק הגירושין, והיא זכאית לכתובה ותוספת כתובה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

- האשה מוחזקת בכתובתה, ולכן נטל ההוכחה על הבעל.

טענות הבעל

- האישה סילקה את הבעל מדירת הצדדים כבר בשנת 2017, ונותרה לגור בה בגפה, כאשר לא טרחה לשלם את הוצאות המדור.
- לאחר לידת הקטין, החליטה האישה לעבור מהעיר ב"ש להתגורר בעיר דימונה וגזלה מהאיש את בנו, שלא זכה לפגוש בו עד לכחמישה חודשים לאחר לידתו.
- האישה הגישה כנגד הנתבע כ-27 תלונות שווא במשטרה, בגינן נעצר מספר פעמים ושוחרר ללא עול בכפו, וכן הוציאה את דיבתו בפובמי בפוסטים כוזבים. ועל תלונות שווא אשה מפסידה כתובתה, כפי פס"ד מביה"ד הגדול (תיק 812600/1).
- האישה הסתירה כספים מתקופת הנישואים והתקיימו משכרו של הבעל בלבד.
- אשה שגרמה לפירוק התא המשפחתי מפסדת כתובתה, מאחר שהגירושין יצאו ממנה.
- מאחר שהתובעת היא שפתחה את תיק הגירושין, "חובת ההוכחה" מוטלת על כתפיה במלואה, ולא הרימה את נטל ההוכחה לטענותיה.
- האישה זינתה תחת בעלה ועברה להתגורר עם בן זוג טרם קיבלה גט מבעלה.
- תביעת שלו"ב שהגישה האישה היתה רק טקטיקה משפטית, ולא היתה כנה.
- מכחיש אלימות כלפי האישה, ואדרבה, הוא קבל מכות ממנה, וכן נמצא נקי מסמים.
- האישה העידה שקר בפני הדיינים, ואף הודתה שלפי החלטת ביהמ"ש שיקרה.

דיון

יש להבהיר שבימינו החלק הארי מסכום הכתובה הוא התוספת, שכן שווי עיקר הכתובה, אף ה-200 זוז של בתולה, הוא כמה מאות או כמה אלפי שקלים בלבד.

את עיקר הכתובה האישה מפסידה לפי עילות מוגדרות, כפי המופיע במשנה כתובות (דף עב ע"א) ובשו"ע אה"ע (סימן קטו) שבהן האישה תצא בלא כתובה.

אולם, בעניין תוספת הכתובה – שהיא נחשבת כמתנה מהחתן לכלה – קיימת סברה של "אדעתא למשקל ולמיפק לא אקני לה" [=על דעת ליטול ולצאת לא הקנה לה] (עי' כתובות דף נד ע"א; בית שמואל סימן קנד ס"ק א). ולכן, אשה הדורשת גירושין ללא הצדקה, כאשר הבעל רוצה שלו"ב, אינה זכאית לתוספת כתובתה.

כבר כתבנו במספר פסקי דין, שבדיוני כתובה (שכאמור, עיקרה בימינו היא התוספת כתובה) יש לברר ממי יצאו הגירושין, וכדברי הטור (אה"ע סימן קיח). וראה בזה מש"כ (תיק 854112/7):

"עיינן עוד בטור (אה"ע סי' קיח):

"מי שהיא תובעת לבעלה לגרשה ויצאו הגירושין ממנה, אין לה מן הדין לגבות זולתו מה שהיא טוענת ויתברר מסכום נדונייתה ולא נחוש למה שימצא כתוב ממנה בכתובה, כי כתב לה אדעתא למיקם קמיה, אדעתא למיפק ולמיטל לא כתב לה, ואם תבע הוא גירושין אינו יכול

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לגרשה אלא לרצונה או לאחר שיפרע לה כל סכום כתובתה עיקר ונדוניא ותוספת".

העולה מהטור (כפי שראינו בגמרא), שהזכאות או אי הזכאות של האישה לכתובה, תלויה בשאלה, בעטיו של מי מהצדדים נגרמו הגירושין. אם הגירושין היו ביוזמת ובעטיה של האישה, הפסידה כתובתה, ואם הגירושין היו ביוזמת ובעטיו של הבעל, לא הפסידה כתובתה.

בנידו"ד, האשה היא זאת אשר תבעה את הגירושין. לטענת הבעל (בסיכומים), האשה אף סילקה אותו מהבית בשנת 2017, והמשיכה לגור בבית לבדה. [יצוין שבתביעת האשה מוזכר שהבעל "עזב" את הבית, אך לא התבררו נסיבות הענין].²

בדיון הראשון, ביום ט"ו בטבת תשע"ח (02.01.2018), הבעל אף הציע לאשה לחזור הביתה לאחר הפירוד, אך היא סירבה:

"הבעל: לפני שבוע ביקשתי ממנה לחזור והיא לא רוצה.

ביה"ד: את רוצה לעשות שלום איתו?

האשה: אני לא רוצה.

אני שומרת שבת וכשרות הוא מכבה לי את נרות שבת ומבשל לי חזיר בסירים.

הבעל: זה לא נכון."

בנוסף, במהלך השנים מאז, האשה הגישה קרוב ל-27 תלונות במשטרה נגד בעלה, וכולם נסגרו ללא אשמה. באחת מהן, הוגש כתב אישום נגד הבעל בטענת האשה שאיים להפוך עליה שולחן ואח"כ איים עליה ברצח, והבעל זוכה, כאשר לקביעת השופטת, גירסת הבעל מהימנה יותר מגירסת האשה בענין השולחן, ושהבנת האשה בדברי הבעל שאיים עליה ברצח היא הבנה מוטעית.

בנסיבות אלו – בהן האשה תבעה את הגירושין, ואף ייתכן שסילקה את הבעל מהבית בתלונת שווא, כאשר נראה בעליל שהגישה תלונות שווא נוספות במהלך השנים, וכן סירבה להצעתו בדיון לחזור הביתה – נטל ההוכחה בענין הזכאות הכתובה חוזר אליה, שכן נראה לכאורה שגירושין "יצאו ממנה", וכדברי הטור.

אולם, פתיחת תיק יישוב סכסוך ע"י האשה ב-6/2018, ולאחריה תביעת גירושין בסוף 8/2018, היו חצי שנה לאחר שכבר נפרדו הצדדים. במצב זה, ראוי להתחקות אחר נסיבות הפירוד, שכן בהרבה מקרים האחריות ל"יוזמת הגירושין", והקביעה ממי "יצאו הגירושין" תלויות יותר בנסיבות הפירוד מאשר בהגשת התביעות אחר כך. אלא, שבחומר שהוגש לביה"ד קשה לעמוד על דברים ברורים על שלב זה.

נסתפק בזה בציטוט מפרוטוקול הדיון הראשון (בתיק מזוונות 1/), מיום ט"ו בטבת התשע"ח (02.01.2018):

"בנפרד חודשיים.

² יש להעיר שתיאור השתלשלות הדברים במכתב התביעה של ב"כ אבי הבעל לאשה לפנות את חפציה מהדירה, בה נכתב שהאשה עזבה את הבית בדצמבר והבעל כמה ימים אחריה, אינו תואם את דברי שני הצדדים. אך לא ברור שאפשר לסמוך על דברי מכתב זה, שמשקף את גרסת צד ג' – אבי הבעל.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

האשה: הוא החליט שהוא עוזב את הבית הוא נרשם לאתר היכרונות. הוא אדם אלים [...]

כל ההריונות שלי הוא הרביץ לי. כרגע אני צריכה להחזיק את הילד שלי כי אני לא יודעת אם אני אוכל להיכנס להיריון עוד פעם. אני לא מוכנה שהוא והמשפחה שלו ישפילו אותי.

הבעל: לפני שבוע ביקשתי ממנה לחזור והיא לא רוצה [...].

היא רוצה להפיל אותי למטה. היא תשתמש בכל הקלפים שיש לה כדי להרוס אותי וכל זה בגלל שהיא ראתה אותי מתכתב עם מישהי באתרי היכרונות.

אני לא רציתי להתגרש אבל בגלל שהיא כזאת תקיפה ומנסה רק להפיל אותי היא מתקשרת למשפחה שלי ואומרת שהרבצתי לה. היא לא נותנת לי לקחת את הדברים שלי. היא הזמינה לי משטרה בגלל שלא פתחתי לה את הדלת לפני חצי שנה. כאשר באה משטרה היא אמרה להם שהרבצתי לה מכות."

אמנם, האשה טוענת לאלימות הבעל כנגדה ולבגידתו בה, כרקע לתביעת הגירושין. אולם, הבעל מכחיש את הדברים, ומעבר לטענות בעלמא, האשה לא הוכיחה את דבריה. וכאמור לעיל, נטל ההוכחה על האישה. היא הציגה תמונות מסוימות המראות אותה לכאורה בכאב, אך לא ניתן לדעת את ההקשר של התמונות שהציגה. כמו כן, הציגה הודעת וואטסאפ בה כתבה לבעל:

"בפעם הראשונה אני מבינה שזו לא אני. זה אתה שמחפש תרוץ לעשות לי את זה.

לחלל את הגוף שלי כל פעם מחדש. הפנים שלי שורפות, הפה שלי מדמם, אני כל נגישה בכתף כואבת לי, מהברכיים הוצאתי 3 זכוכיות.

אבל זה פחות כואב מהנפש שריסקתי לי. לא השארת בה טיפה של שמחת חיים."

לזה ענה הבעל:

"אני בטוח שיש דברים שלא הייתי צריך לעשות ואולי אני צריך טיפול. שום דבר לא מצדיק מה שעשיתי כמו ששום דבר לא מצדיק את העובדה שאת כל הזמן לא מפסיקה להוציא את מה שקורה אצלנו בבית ומספרת לכל העולם."

אמנם הבעל הודה שעשה דברים שלא היה ראוי לעשות, אין בזה הודאה ברורה למעשי האלימות שהזכירה האשה לפני כן.

כמו"כ, למרות טענתה במספר הזדמנויות שיש לה "הוכחות" על אי-נאמנות הבעל, לא הציגה בפנינו ראיות לכך.

נציין שגם בדיונים הרבים בפנינו הצטיירה האשה כלא אמינה. היא החליפה מספר באי כח, כאשר חלק מהם פוטרו או התפטרו לאור חילוקי דעות בינם לבין האשה בניהול התיק. אחד מהם הגיש תביעה לשלום בית ביום 24.6.2019, לאחר פירוד של שנתיים, כאשר באותה עת הגיש גם תביעות כתובה וחלוקת רכוש. מתקבל הרושם שהתביעה לשלום"ב לא הייתה אלא צעד טקטי בלבד, אך האישה לא הייתה מעוניינת כלל בחזרת הבעל אליה, והמשיכה להטיח האשמות חמורות בבעל:

"ביה"ד: את מוכנה שיחזור הביתה ללא תנאים?

האישה: לא מוכנה לסכן את הבן שלי.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"כ הבעל: יש כאן הונאה של האישה את כל הצדדים, מי שפתח ב- 30/8/2018 את הבקשה לגירושין זו האישה, הייתה מיוצגת או לא, היא פתחה, כל הזמן ביקשה להתגרש, מעלילה עלילות, הגישה תלונות עצרו אותו התברר שזה שווא, אחת מהתלונות איום ברצח שהסתבר שלא היה כלום, היא קובעת שהוא מסוכן, מי שיקבע [...]

מסכימים לשל"ב בלי תנאים שהיום יחזור הביתה.

האישה: אם ביה"ד יקח את הסיכון שיהרוג אותי."

וכך נכתב כבר בהחלטת ביה"ד למחרת אותו דיון:

"שלום בית – בפתח הדיון טען ב"כ האישה כי האישה רוצה לבחון אפשרות לחזרת הצדדים לשלום בית ואף פתח תיק לשלום בית ביום הדיון. ביה"ד הבהיר כי תיק שלום הבית נפתח רק ביום הדיון ואינו עומד לדיון. ב"כ הבעל טען כי זו רק טקטיקה משפטית לזכות בזכויות משפטיות. ואכן ביה"ד סבור כי אין זו פנייה כנה. שהרי לא ייתכן כי האישה ביד אחת עוסקת בכניין הבית ופותחת תיק לשלום בית, ובידה השנייה מחזיקה ב"חנית ובחרב" ובאותו יום פותחת תיק כתובה וחלוקת רכוש, ובפרט שהאישה דרשה לאורך כל הדיונים להתגרש וכלל לא העלתה טענה לשלום בית.

בנוסף, במהלך הדיון הנוכחי לא רק שלא קראה לבעלה לחזור לשלום בית אלא טענה טענות קשות וחמורות ואף אמרה שחוששת שירצח אותה, ולפיכך ניכר בעליל גם במהלך הדיון כי פיה וליבה אינם שווים ואין כנות בתביעה לבדיקת היתכנות לשלום בית.

על אף האמור, זכות האישה לפנות לבעל ולשכנעו בכנותה ע"י צעדים בוני אמון, וככל שהבעל ישתכנע להודיע על כך לביה"ד."

למותר לציין שתיק שלו"ב נסגר בהמשך ללא שום פנייה כזו.

בנוסף להתרשמות שלנו, נציין חלק מדברי כב' השופט תומר אורינוב שגם הוא התרשם כן כלפי האשה בדיון הפלילי נגד הבעל, בה הואשם באיומים כלפי אשתו:

"בחנית עדותה של המתלוננת צריכה להיעשות בזהירות מוגברת, בבחינת "כבדהו וחשדהו", שכן מעבר למניעים חיצוניים שיש למתלוננת בהפלת הנאשם, המתלוננת אישרה בעדותה בבית המשפט, כי בעבר הורתה לאחותה למסור עדות שקרית לקצין משטרה [...].

לאחר שמיעת העדויות, עיון בראיות והאזנה לשיחה ולהודעה המוקלטות, אני מעדיף את גרסת הנאשם על פני גרסת המתלוננת ובת דודתה.

ככלל, המתלוננת לא הותירה בי רושם מהימן."

גם להתרשמות העו"ס, טענות האשה אינן מהימנות. כך דבריה בדו"ח (הוגש ביום 4.12.2019

בתיק החזקת ילדים):

"בשיחות שונות העלתה טענות על החזרת הקטין מהאב בימי שישי כשהוא רעב, בוכה ולא רגוע. מאחר והחזרת הקטין מתקיימת במשטרה - נבדקו טענותיה אלא מול השוטרים שנוכחים בעת החזרת הקטין - לדבריהם, הקטין מוחזר רגוע ומסודר. עוד טוענת האם שהקטין עדיין יונק - לא התרשמתי שכך הדבר. מדובר בקטן בן שנה וחצי, משולב למעון יום פרטי למשך 8 שעות ביום, ואשר לדברי האם - אוכל מזון רגיל ולא מרוסק."

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כאמור לעיל, מאחר שהאשה היא זו שפתחה את תיק הגירושין וסרבה להצעת הבעל לשלו"ב, נטל ההוכחה עליה. בפרט, לאור שקריה של האשה וחוסר אמינותה במהלך השנים – בפני ביה"ד, ביהמ"ש, והעו"ס – אין לקבל את דבריה וטענותיה כלפי התנהלות הבעל ללא הוכחה.

נציין עוד שהאשה הודתה שפעם הרימה סכין כלפי בעלה. אמנם לטענתה הדבר נעשה לצורך הגנה, אך ניתן להסיק באופן ברור שהאלימות לא היתה חד צדדית, ומסתבר שגם האשה נטלה חלק פעיל במריבות האלימות.

יוער עוד, שגם לטענת האשה שהבעל היה אלים וצורך סמים, הרי ידעה כן לפני החתונה, כפי שתאר ב"כ האשה בבקשה מיום 15.9.2019 בכותרת: "פריסת מלוא היריעה בתביעת הגירושין...". אמנם, לטענתו הבעל התחייב בעת הנישואין לחדול מזה, ולטענת האשה הדברים הגיעו אחר כך למצב בלתי נסבל, אך לא התברר שהמצב לאחר הנישואין החמיר במהותו מאשר לפני כן, ושייך לומר כאן "סברה וקבלה", כמו שכתב הרמ"א (סימן קנד סעיף א).

נצטט בזה מפרוטוקול דיון הוכחות ביום כ"ט בתשרי תשפ"ב (05/10/2021):

"האשה: היו כמה מקרי אלימות. פעם ראשונה היתה לפני הנישואין. הייתי בהיריון ולא ידעתי [...].

ביה"ד: הבעל לשעבר אמר שאתם זרקתם חפצים אחד על השני.

האשה: זה לא נכון. הוא בעט בי בבטן ולא היתה לי ברירה ואני הרמתי עליו סכין רק פעם אחת [...].

ביה"ד: הוא היה צורך סמים?

האשה: כן.

ביה"ד: גם לפני שהתחתנתם?

האשה: כן.

ביה"ד: ושהוא היה לוקח סמים הוא היה מסוכן?

האשה: לא כאשר הוא לקח גראס.

ביה"ד: כלומר הכרת את ההתנהגות שלו, ידעת שהוא אלים?

האשה: ידעתי אבל זה התגבר [...].

ביה"ד: בהכירך את אופיו החלטת להינשא לו?

האשה: כן. גם היום עד שהוא משתגע.

ביה"ד: כמה זמן התקופה היפה היתה?

האשה: כמה ימים עד לפני שפתחתי תיק מזונות. עד אז הכל היה בסדר בבית."

בנוסף, לטענת הבעל, האשה עברה לגור עם בן זוג קודם קבלת הגט. יש להדגיש שאם אכן הדבר כן, שהאשה קיימה יחסים עם גבר אחר לפני קבלת הגט, האשה איבדה את כתובתה, גם אם הפירוד מקודם היה ביזמת האיש ובגין מעלליו. עי' בפס"ד מאת ביה"ד באשקלון (תיק 59647/9) שלדעת הרוב הפסידה גם את תוספת כתובתה, שלא כדעת המיעוט שיש לחלק ולא הפסידה את התוספת, עיי"ש שהאריכו הדיינים בליבון הענין. (ועי' עוד בפס"ד 1081331/2 שהמשיך הרה"ג דוד דב לבנון שליט"א לדון בדעת המיעוט). אולם, האיש לא הביא שום הוכחה לטענתו. לדבריו מופיע כן בדו"ח העו"ס, אך הדבר לא מופיע בכתבי ביה"ד.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מאידיך, בחקירת האשה בדיון הודתה שגברים פנו אליה:

”ש. את [ק'] את מכירה?”

ת. לא זה מישוהו שהמצאתי.

ש. אז למה הוא כותב שהוא רוצה לראות אותך ואת הפנימיות שלך בבוקר³?

ת. לא היה דבר כזה מעולם [...].

האשה: אני אשה יפה ונראית טוב ואנשים פונים אלי.”

ואמנם, טענת הבעל, שאינה מבוססת, ההודעה מאותו [ק'] בפייסבוק של האשה, וכן “הודאת” האשה בביה”ד שאנשים פונים אליה, אינן מספיקות כשלעצמן לשלול את כתובת האשה – שכן לא מוכח מהן בגידה או אפילו מעשה כיעור בפועל. אולם, בנידו”ד הן מצטרפות לכל אמור לעיל כסניף וטעם נוסף לפטור את הבעל מחיוב הכתובה.

עיקר הכתובה

למרות האמור, לא מצאנו עילה להפסיד לאשה את עיקר כתובתה. טענות הבעל על בגידת אשתו אינן מספיקות לשלול את זכות האשה לעיקר הכתובה, כדלעיל, והוא בחזקת חיוב בזה. בתיק זה גם לא נעשתה כל חלוקת רכוש שנוכל לזקוף כנגד תשלום עיקר הכתובה.

לגבי שיעור עיקר הכתובה, הצדדים הכירו וגרו יחד לפני הנישואין, ואף קיימו יחסי אישות. נחלקו הפוסקים האם כתובתה של בעולת עצמו היא מאתיים זוז כבתולה או מאה זוז כבעולה, עי” פס”ד מביה”ד פתח תקוה (תיק 833243/9) שהאריכו בזה, והמוציא מחברו עליו הראיה. ואף שנרשם בכתובה “מהר בתולייכי מאתיים זוז”, ובכה”ג כתבו הפוסקים שהבעל התחייב בזה לסך מאתיים, עיי”ש בשם החתם סופר (אבן העזר סימן קכה) שהוא כדין תוספת, אשר לדברינו הנ”ל האשה אינה זכאית לה.

א”כ די שהבעל ישלם 100 זוז. וכיון שהבעל הוא ספרדי, ואף הכתובה היא כתובה ספרדית ולא רשום “דחזו ליכי מדאורייתא”, יש לשער לפי משקל 60 גרם כסף צרוף, שהוא (נכון ל-5/2022) כ-150 ש”ח בלבד.

אולם, לבעל טענה שהאשה העלימה כספים שהרוויחה, אשר נתמך בתמליל שיחה שניהלה האשה (צורף לסיכומי הבעל לשעב) – בו הודתה, ואף התגאתה, בזה. וכך בתמלול השיחה:

”הגיע מצב שאמרתי עד לכאן. התחלתי להגיד לו שאין לי כסף, שלא קיבלתי משכורת, שעבדתי פחות [...] חסכתי וחסכתי וחסכתי [...] הוא לא יודע מה החסכונות שלי [...] הוא הכסף אצלו, החסכונות אצלו, הרכב על שמו. אני כל הכסף שמתני בחשבון שהוא לא היה שלי. לך תוכיח שיש לי כסף [...] הכסף בראסמי לא רשום על שם שלי. הוא לא יכול לעשות כלום.”

כמו כן, טען ששילם עבורה חובות מדור כשיצאה מהדירה, אשר האשה לא הכחישה. עוד טען שגנבה מתכולת הדירה של הצדדים. ואף שהיה מקום לדון בכל אחת מטענותיו – כגד סכום פעוט כזה, מתקבלת טענתו שיש לה בידה כנגדו.

³ בדיון הפלילי בביהמ”ש נגד הבעל נרשם בלשון זו, יותר ברורה:

”ההגנה הגישה כראיה צילום דף מהפייסבוק של המתלוננת ובו נראה כי המתלוננת מכירה גם מכירה בחור בשם [ק'], ואותו [ק'] גם מעוניין לראות את הפנימיות של המתלוננת ולהתעורר איתה בבוקר.”

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לכן, למעשה, אין לחייב את הבעל לשלם אף את סכום עיקר הכתובה בסך כ-150 שח.

מסקנה

לאור כל האמור לעיל, תביעת האשה לכתובה ותוספת כתובה נדחית.

פסק הדין מותר בפרסום לאחר השמטת פרטי הזיהוי של הצדדים.

ניתן ביום כ"ד באייר התשפ"ב (25/05/2022).

הרב אברהם צבי גאופטמן

הרב עובדיה חפץ יעקב

הרב אהרן דרשביץ – אב"ד

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה